

Phần 4

Chương 16 Giảng Hòa Lãn Nữa

Tổng Tiểu Hoa vừa đến cổng sân, thấy Lục Lãng đang cúi đầu đứng ở trong cửa hiên, rất nghiêm túc dùng một cành cây nhỏ vạch trên mặt đất, Tống Vô Khuyết ngồi xổm trước đầu gối của hắn, cúi đầu nhỏ, rất nghiêm túc nhìn...

Bức họa này rất hòa hài rất âm áp rất ngọt ngào, nhưng Tống Tiểu Hoa chẳng biết tại sao lỗ mũi lại cay cay.

Đạp vào vũng nước trên tấm đá xanh, ba bước thành hai bước đi vào viện, thấy ánh mắt Lục Lãng nhìn đây nghi hoặc và đề phòng. Sừng sốt một chút, mới kịp phản ứng, cách ăn mặc của mình hiện tại thì trong mắt Lục Lãng tất nhiên là người lạ tự tiện xông vào nhà dân, kẻ có lòng dạ khó lường.

“Lãng Nhi, không nhận ra ta à?”

Lục Lãng nháy mắt chưa phản ứng, ngược lại Tống Vô Khuyết trên đầu gối hít cái mũi nhỏ sau đó kêu một tiếng nhỏ hướng về phía nàng.

Nhìn một chút, vào thời khắc máu chột, chỉ có chó con nhà ta có thể xuyên thấu qua hiện tượng nhìn rõ bản chất...

“Mẫu thân?” Lục Lãng chân chờ hô một tiếng, thấy người tới nở nụ cười lớn vô cùng quen thuộc, lập tức ‘sột soạt’ đứng lên, giang hai cánh tay nhào vào trong ngực Tống Tiểu Hoa. Mặc kệ Tống Vô Khuyết đáng thương bị quăng ngã làm tứ chi ngã chổng vó nức nở kêu ư ư...

“Mẫu thân, mẫu thân.” Lục Lãng vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào gáy Tống Tiểu Hoa, giọng điệu buồn bã kêu lên.

“Phải, phải, phải, là mẫu thân là mẫu thân!” Trong ngực trong lòng Tống Tiểu Hoa đều là âm áp mềm nhũn, dịu dàng trả lời từng câu một.

“Lãng Nhi còn tưởng rằng mẫu thân đi rồi, không trở lại, không cần Lãng Nhi nữa.”

“Làm sao có thể chứ, tiểu tử ngốc, không phải mẫu thân đã nói với con rồi sao, mẫu thân vĩnh viễn đều cần Lãng Nhi, cho dù đi đâu, cũng sẽ mang theo Lãng Nhi đi cùng!”

Lục Lãng ngẩng đầu lên, nguyên cái khuôn mặt nhỏ nhắn đã là ướt nhẹp: “Vậy còn phụ thân? Mẫu thân sẽ mang theo phụ thân đi cùng sao?”

Tống Tiểu Hoa bĩu môi, rất muốn trả lời một câu ‘ta kệ mẹ hắn chứ!’, rốt cuộc còn chưa nhẫn tâm đến mức ngay trước mặt con nói cha nó như vậy:

“Lăng Nhi nghĩ xem, phụ thân cũng là người lớn, sao còn cần mẫu thân mang theo hẳn đi đây? Nếu thật sự muốn đi thì bản thân phụ thân con có chân để đi mà, nếu không đi bộ thì còn có thể cỡi ngựa, còn có thể mượn xe, con nói có đúng không?”

Lục Lăng lập tức loạn khi nghe một thôi một hồi mà không hiểu được, cậu nhóc rất cố gắng suy nghĩ một lát, không chắc chắn gật đầu một cái.

“Tốt lắm, cả người mẫu thân đầy bùn, phải đi đổi bộ quần áo trước.” Tống Tiểu Hoa hài lòng véo cái má trơn bóng mềm mại của bé củ cải: “Lăng Nhi, con có thể giữ một bí mật cho mẫu thân được không?”

“Được ạ!”

“Chuyện mẫu thân mặc như vậy không thể nói với bất kỳ ai nhé, kể cả phụ thân cũng không được nói. Chỉ có hai mẫu tử ta biết thôi, đó cũng chỉ có người và ta biết, bí mật nhỏ của hai chúng ta thôi. Được không?”

“Vâng!” Lục Lăng không chút do dự đồng ý, sau đó mới nghe đầu nhìn kỹ nàng một chút: “Nhưng tại sao mẫu thân lại muốn ăn mặc cùng một kiểu với phụ thân vậy?”

Tống Tiểu Hoa không có ý tốt nhe răng: “Bởi vì... Ta muốn Lăng Nhi có hai phụ thân!”

Lục Lăng lấy làm kinh hãi vội vàng xua tay thật mạnh: “Không cần, không muốn! Người khác đều chỉ có một phụ thân một mẫu thân, Lăng Nhi không cần hai phụ thân đâu!”

“Đồ ngốc, chọc con chơi đấy!” Tống Tiểu Hoa cười ha hả lại néo hẳn một chút, sau đó nghiêm túc nói một câu: “Nhưng nếu như con không giữ được bí mật này, vậy thì nhất định sẽ có hai phụ thân đấy!”

Lục Lăng gật đầu giống gà con mổ thóc, Tống Tiểu Hoa vui mừng trở về nhà, không có tí cảm giác tội ác sau khi ‘lừa dối’ đứa bé...

Thay xong quần áo, đi ra ngoài, thấy Lục Lăng lại cùng Tống Vô Khuyết tiếp tục vẽ vẽ cái gì trên mặt đất giống như lúc trước, lập tức đi qua nhìn thì ra là đang dùng cây gậy nhỏ thấm nước viết chữ.

“Lăng Nhi, con nhỏ như vậy đã biết chữ à?”

“Con biết không nhiều lắm, là Hoắc thúc thúc dạy, khi phụ thân rảnh rỗi cũng sẽ dạy một chút.”

“À... Bây giờ con đang viết cái gì?”

“Tam Tự kinh.”

“Nhân chi sơ tính bản thiện?”

“Mẫu thân cũng nghe qua?”

“Ừ... Nghe qua một ít.”

Tống Tiểu Hoa tiến tới cẩn thận nhìn một chút, xiêu vẹo sứt sẹo, có một số nét bút hơi vụng về, rất khó phân biệt, chỉ là có thể nhìn ra đây là chữ Hán phồn thể.

Nàng đột nhiên ý thức được, mình hiện nay biến thành nửa mù chữ rồi.

Những kiến thức ngoại ngữ, máy vi tính rồi các bài chuyên ngành thì khẳng định là sẽ không sử dụng đến rồi.

Cũng may trước kia mình thích xem phim Hồng Kông và phim Đài Loan, xem phụ đề nên biết không ít chữ phồn thể. Cộng thêm việc đi công tác nên thỉnh thoảng sẽ cùng đồng nghiệp Hương Cảng trao đổi bưu kiện văn kiện, cũng là dùng chữ phồn thể, cuối cùng thì cũng nhận thức được bảy tám phần.

Coi như cách viết chữ có thể sẽ không giống lắm, nhưng từ nay về sau thì xem nhiều, quen dần, việc biết đọc biết viết cũng sẽ không phải là vấn đề lớn.

Nhưng các tác phẩm văn học cổ còn có thi từ ca phú từ trước đến giờ đều là điểm yếu của cô, nên hiện tại các nội dung trong sách nếu để riêng thì biết, đặt chung với nhau thì không khác gì thảng chột...

Đau khổ quá! Cay đắng học vài chục năm, vậy mà lại rơi vào tình trạng này...

Đang tự đau khổ, chợt nghe thấy tiếng cửa kêu lên, có người trở lại.

Lục Tử Kỳ đẩy cửa, thì thấy Tống Tiểu Hoa xoay người vào phòng. Bất đắc dĩ cười cười, xoay người đóng lại cửa, sau khi quay lại lần nữa thì thấy nàng đã đi ra, trong tay còn cầm một bao quần áo. Vẻ mặt không vui...

“Lăng Nhi...”

“Lăng Nhi...”

Hai người trước khi khai chiến việc đầu tiên là đuổi đứa bé đi, cách xa ‘vòng chiến’, hai người đều nhất trí trong việc này.

Lục Lăng đã có kinh nghiệm, lại chỉ sợ mẩu thân tức giận mà cả ngày không thấy người, mề nheo không muốn đi, lại cuối cùng bất đắc dĩ khuất phục dưới ánh mắt không giận mà uy của Lục Tử Kỳ. Tống Tiểu Hoa nhất là không nhìn nổi bộ dáng đáng thương của Lục Lăng, lửa giận trong lòng lập tức tăng lên vài phần, bước vài bước ngăn Lục Tử Kỳ, đứng ở chính giữa tảng đá, một tay giơ bọc quần áo lên đưa về phía trước nói: “Tức giận cái gì? Cầm lấy!”

Lục Tử Kỳ hơi ngẩn ra, cảm thấy oan uổng, mình đâu tức giận...

“Đây là cái gì?”

“Quần áo bồi thường cho người đó! Cầm đi cầm đi, không ai nợ ai!”

Hắn nhận lấy rồi mở ra, đã cầm lấy rồi lại trả lại: “Ta không cần.”

Nàng kiên quyết không nhận lại, ánh mắt hung ác: “Đây chính là bộ quần áo tốt nhất, ta nói với người, không có việc gì thì đừng cố ý gây sự bới móc nha!”

Hắn không hờn không giận: “Cũng là bởi vì nó tốt, cho nên không cần.”

Nàng cực kỳ tức giận: “Ngươi... Đồ tốt không cần chẳng lẽ ngươi muốn đồ hư hay sao?!”

“Mỗi ngày làm việc tay chân ngoài đồng ruộng, tư tưởng tư lự không bằng áo gai vải thô.”

“... Tốt! Ngươi giỏi!” Tống Tiểu Hoa đoạt lấy bọc quần áo, muốn đập thật mạnh cho dẹp cái mặt bình chân như vại kia: “Ngày mai ta lại đi đổi cho ngươi!”

“Tay còn đau không?”

Đột nhiên chuyển đề tài, mười lần chẳng sai, lại một lần nữa Tống Tiểu Hoa ngây ngốc bị người ta dắt lỗ mũi liền đi: “Còn có một chút... Mắc mớ gì tới ngươi?”

“Ngày mai nhớ đến hiệu thuốc đổi dược.”

“Dược... Ai cần ngươi lo?”

Lục Tử Kỳ khẽ cười lắc đầu một cái, dạo quanh một vòng phòng bếp, một tay cầm bình, một tay cầm chén: “Không biết đúng sai mà đã quở trách ngươi, phạt một chén; mặc dù không phải là bởi vì phiền não công việc nhưng vì chuyện con con mà giận chó đánh mèo, phạt thêm chén nữa; không nói rõ ràng yêu cầu của quần áo làm ngày mai ngươi còn phải khổ cực đi một chuyến nữa, chén thứ ba này chắc chắn phải phạt.”

Tống Tiểu Hoa ngơ ngác nhìn hắn tự mình quyết định, một chén lại thêm một chén, đến chén thứ ba nghe được mấy từ cuối thì không nhin được mà bật cười.

“Nếu nàng cười, tức là không còn tức giận nữa?”

“Người nào có rảnh rỗi mà tức giận cả ngày với ngươi? A đúng rồi, không phải ngươi không uống rượu sao? Ta xem dáng vẻ này của ngươi thì không giống lắm!”

Lục Tử Kỳ nhìn vật trong tay mình, nụ cười sạch sẽ đơn giản hơi hoảng hốt: “Không uống, không phải là không thể uống, chỉ là không muốn uống mà thôi...”

Tống Tiểu Hoa không hiểu ý tứ của hắn lắm, nhưng vẻ mặt đó của hắn làm nàng cũng không nhẫn tâm tiếp tục hỏi, suy nghĩ một chút: “Còn việc chàng mới vừa nói giận chó đánh mèo? Cuối cùng là có chuyện gì?”

Lục Tử Kỳ ngược mắt nhìn nàng, chăm chú nói một chữ: “Đói.”

“...”

Sau khi mưa to không khí ẩm ướt lại mát mẻ, thoang thoang mùi bùn đất cùng mùi hoa cỏ, thấm vào ruột gan.

Lục Tử Kỳ mặc một bộ trường sam màu đen, vạt áo cùng mũi hài dính đầy bùn, gió đêm thổi làm bay vài sợi tóc, nhẹ phẩy lên mặt của hắn, khuôn mặt tái nhợt mỗi mệ.

Tống Tiểu Hoa cảm thấy, thật ra thì, lúc hắn không sung mặt lên để giáo huấn người khác, không đáng ghét chút nào.

“Ta... Cũng không nên chưa hỏi gì mà đã vút lung tung đồ của chàng, hơn nữa, bản thân ta... Không biết quản gia.”

Lục Tử Kỳ cười một tiếng: “Mặt khác, tính khí cũng có chút lớn.”

“Tính tình của chàng cũng không tốt hơn chỗ nào!”

“Có đạo lý, có câu nói ‘một cây làm chẳng nên non’ sao!”

“Stop! Ăn ở hai lòng, rõ ràng là gạt ta!”

“Còn nhiều thời gian, để cho chúng ta dần dần quen thuộc với nhau, có được hay không?”

“Một lời đã định!”

Bốn chữ này vừa ra khỏi miệng, trong lòng Tống Tiểu Hoa cảm động, ‘vỡ tay thề nguyện’ tay phải bỗng nhiên bị ngưng.

Có nên cho hắn biết chuyện hồi xé chiêu không? Nhưng nên nói như thế nào? Minh nữ giả nam trang rảnh rỗi hàn huyên với một nam nhân xa lạ trong quán đến quá trưa?!...

“Đúng rồi còn có một việc...” Lục Tử Kỳ mở miệng kéo suy nghĩ của nàng về thực tại: “Sau này, không được thảo luận chính sự.”

“À? Chính sự?” Tống Tiểu Hoa ngu ngơ, liếc nhìn cái bình rượu kia thì mới bừng tỉnh hiểu ra: “Ý của ngươi là về chuyện uống rượu cùng thăng quan? Đây làm sao được coi là chính sự, nhiều lắm thì được coi là quy tắc ngầm... chỉ là... Trong lòng tất cả mọi người đều hiểu rõ quy định bất thành văn này mà thôi!”

Lục Tử Kỳ nhíu mi: “Đại Tống cũng không có quy củ này, không lẽ, ở Liêu bang có quy củ này sao?”

“Ừ... Ngươi nói gì thì chính là thế!”

Thôi đi, chết vì sĩ diện, sao lại không có chứ! Quy củ này rõ ràng là do lão tổ tông các ngươi truyền xuống...

Trong lòng Tống Tiểu Hoa đối với người mà ở bất cứ nơi đâu cũng không quên duy trì tôn nghiêm của nhân viên công vụ, làm trò.

Chương 17

Huê Nhau

Bữa cơm tối là thức ăn đã chín mua từ buổi trưa nên Lục Tử Kỳ làm thêm canh rau cải trứng, Tống Tiểu Hoa uống trà ăn điểm tâm cả một buổi chiều nên cũng không thấy đói, hơi ăn chút đã no, mà Lục Tử Kỳ ăn còn ít hơn nàng.

Lục Lăng thấy lần này mình bị đuổi đi không những phụ thân cùng mẫu thân không gây gổ mà còn vui tươi hơn hở, thì cậu nhóc cảm thấy vô cùng vui sướng, ăn một lèo hơn một phần ba so bình thường, kết quả ăn xong thì kêu bụng khó chịu. Làm Tống Tiểu Hoa vừa giận vừa buồn cười xoa nhẹ một lúc lâu cho cậu nhóc, Tống Vô Khuyết cũng thỉnh thoảng giẫm giẫm nhảy nhảy lên cái bụng nhỏ của cậu nhóc, giúp cậu nhóc tiêu hóa.

Lục Tử Kỳ nói mình còn có công vụ phải xử lý, sau khi ăn xong liền vào thư phòng.

Tống Tiểu Hoa dễ dàng làm Lục Lăng ngoan ngoãn, lại giúp cậu nhóc rửa mặt, nhét cậu vào chăn rồi cậu nhóc còn quẩn quýt đòi kể chuyện xưa, đến lúc này mới ngoan ngoãn ngủ.

Suy nghĩ một chút, lại nhẹ nhàng đem Tống Vô Khuyết đã ngủ khì khịt trong ô nhỏ, ôm cả con chó nhỏ và cậu nhóc đến phòng của mình. Đêm qua đã làm Lục Tử Kỳ phải lăn qua lăn lại một đêm, hôm nay cũng không thể dễ như vậy, dù sao hẳn còn phải đi làm kiếm tiền nuôi gia đình...

Làm xong mọi việc, cũng mới gần chín giờ tối. Tống Tiểu Hoa đã ngủ đủ thì lại bắt đầu khôi phục bản chất cú đêm, càng tối thì lại càng có tinh thần, không mệt mỏi chút nào.

Ngẩn ngơ một lúc rồi quyết định đến chỗ Lục Tử Kỳ mượn hai quyển sách để đọc, xác định tình trạng “mù chữ” của mình chán đến mức độ nào.

Gõ cửa, thì một lúc sau cửa mới mở.

“Không phải chàng ngủ gật trong phòng chứ?”

Lục Tử Kỳ khoác trường sam, đứng ở cửa, bóng che nên không nhìn thấy vẻ mặt, chỉ có thể theo giọng nói khàn khàn thì biết hẳn kinh ngạc: “Không có... Nàng tìm ta có chuyện gì sao?”

“Ừ... Sao, thư phòng là nơi bí mật, không thể vào sao?”

“Không phải...” Lục Tử Kỳ ngừng lại một chút, nghiêng nghiêng người sang bên cạnh: “Nhà mình, sao có nơi nào không thể vào chứ.”

Một cái bàn, một cái ghế dựa, một bàn dài, mấy giá sách chất đầy sách.

Trên bàn có giấy và bút mực, quyển trục cùng với một chiếc đèn dầu, trên bàn để một bài vị, một lư hương.

Tống Tiểu Hoa nhìn vật trên bàn mà ngẩn ngơ.

Lục Tử Kỳ nhẹ giọng nói sau lưng nàng: “Diêu Diêu, đây là mẹ đẻ Lăng Nhi, người vợ đã chết của ta, thấp nén hương đi!”

“Ừ... Được...”

Tống Tiểu Hoa vội vàng lấy hương, châm hương, học bộ dạng trên ti vi, vái bái vị ba vái, không cảm thấy ngưng ngưng chút nào.

Có lẽ là bởi vì người sống luôn có mấy phần kính ý đối với người chết, mặc kệ là có quen biết hay không.

Nhìn từng làn khói trắng mỏng quanh quần không tiêu tan, khóe miệng Lục Tử Kỳ là một nụ cười đau buồn.

Đồng Nhi, không ngờ, hai người gặp nhau nhanh như thế, đúng là không kịp trở tay...

“A... Ta tới tìm chàng là...”

Tống Tiểu Hoa quay người lại, thấy Lục Tử Kỳ dựa khung cửa, khom lưng, tay phải ấn bụng thật chặt, dưới ánh đèn mờ mờ cũng có thể thấy được sắc mặt trắng bệch, khuôn mặt toát mồ hôi lạnh: “Chàng làm sao vậy? Bị bệnh sao?” Trong lòng lo sợ, giọng nói cũng thay đổi.

Lắc đầu một cái, nhẹ nhàng tránh không để nàng đỡ, cố gắng tự mình trở về bàn đọc sách rồi ngồi xuống, khẽ nhếch miệng, nở nụ cười yếu đuối: “Chỉ hơi đau dạ dày thôi, chút nữa ổn.”

“Dạ dày? Từ lúc nào thì không thoải mái? Có phải là trước cơm tối hay không? Cho nên mới ăn được ít như vậy có đúng hay không? Chàng làm gì thế sao không nói sớm? Ta đi tìm Hồ đại phu đến khám nhé?”

Tống Tiểu Hoa nói một thôi một hồi làm Lục Tử Kỳ không khỏi cười khò nhàn mi tâm: “Không quan trọng, nàng không cần khẩn trương như vậy, là bệnh cũ, ta bảo đảm, sẽ ổn ngay thôi.”

“Vậy... Ta đi đun ít nước nóng cho chàng nhé, trời mưa to thì lại càng lạnh, uống nước cho ấm áp dạ dày, sẽ thoải mái hơn.” Nói xong, không đợi Lục Tử Kỳ trả lời, Tống Tiểu Hoa giống như một trận gió lốc đi ra ngoài.

Lục Tử Kỳ nhìn khe cửa khép hờ, vô lực lắc đầu, nhẹ nhàng thì thầm: “Đồng Nhi, nàng xem, nàng đối với ta là vô cùng khẩn trương, nàng cũng yên tâm đi, đúng không?”

Trong dạ dày từng đợt từng đợt quặn đau kéo tới, khiến cho hắn buộc phải tập trung tinh thần suy nghĩ vấn đề khác để phân tán lực chú ý.

Sau khi nhìn thấy cảnh ở quán trà vào buổi chiều, hắn đến nha môn thì lên lút sai Hình đầu mục đi thăm dò tra xét lai lịch người nam tử trẻ tuổi kia, thuận tiện đi một chuyến đến cửa hàng may.

Rất nhanh, Hình đầu mục đã bắt người về.

Nam tử tự xưng Nguyên Hạo, Tây Bắc nhân sĩ, du lịch khắp nơi trong nhiều năm cũng không có hướng đi cố định, ngày hôm trước vừa mới đến ‘Bắc Nhai huyện’, đang ở trong khách sạn tốt nhất huyện.

Ngoài ra, so sánh giữa lời của ông chủ hiệu may kể về đoạn đối thoại và hành động của hai người Tống Tiểu Hoa, Nguyên Hạo, có thể xác định, bọn họ chỉ là vô tình gặp nhau.

Chỉ là, Nguyên Hạo có khí chất quá mức nổi bật bất phàm, hành động của Tống Tiểu Hoa ngoài dự tính của người khác, cho nên mới làm cho hắn nghi ngờ trong giây phút đó.

Hôm nay mặt ngoài hai nước Tống Liêu có vẻ hòa bình nhưng thật ra xung đột liên tục, chỗ tiếp giáp ‘Bắc Nhai huyện’ là biên giới thì càng khó khăn hơn, thành phần người qua lại cực kỳ phức tạp. Hơn nữa tân hoàng kế vị không lâu, tuổi còn quá nhỏ, thế cục trong triều loạn, kẻ địch dòm ngó biên cương, người trong thời buổi rối loạn, không thể không đề phòng.

Vậy mà, hoài nghi đề phòng đến cả vợ mình, cũng không khỏi quá...

Đôi tư thế, ấn chặt bụng vào cái tay vịn ghế, con mắt mở to nhìn thấy một mảnh khói màu đỏ thẫm và như được phủ lên một tầng lụa trắng.

Đồng Nhi...

Nếu người đó là nàng, ta sẽ không có ý nghĩ này.

Nếu người đó là nàng, ta có thể tỉnh táo đi phân tích, đi điều tra như vậy không.

Nếu người đó là nàng, ta có thể kiềm chế không xông vào, thì sau khi về nhà cũng không thể nào coi như mọi chuyện chưa từng xảy ra, chẳng quan tâm.

Đồng Nhi, ta gạt được mình, cũng không lừa được người, đây không phải là rộng lượng, đây là...

Ba ly rượu đó... Lời xin lỗi và áy náy của ta thì ba ly rượu làm sao có thể chứa đủ...

Cửa phòng mở, gió lạnh tràn vào phòng, thổi tan khói sương lượn lờ, cũng thổi tan lụa trắng trong mắt.

Tống Tiểu Hoa cẩn thận từng li từng tí bưng một chén nước nóng hồi đi vào: “Mau uống khi nước còn nóng, sau đó ngủ một giấc thật ngon, sáng mai nếu như vẫn cảm thấy không thoải mái, ta sẽ đi mời Hồ đại phu.”

Lục Tử Kỳ nói tiếng cảm ơn, nhận lấy khế nhấp một cái, ngọt ngào.

“Ừ... Thả một ít đường đỏ, ta nhớ được, cái này giống như có thể...”

Tống Tiểu Hoa ấp úng không tiếp tục nói, thực ra, nàng là nhớ ra nước đường đỏ có thể trị cái đó... đau bụng kinh... Chỉ là, cũng sẽ có hiệu quả với đau dạ dày chứ? Dù sao đều là đau mà...

Hết cách rồi, nàng nhớ năm đó thân thể vô cùng khỏe mạnh, quanh năm suốt tháng đến cả bị cảm cũng ít lắm, kiến thức đối với bệnh tật ít đến đáng thương.

Lục Tử Kỳ khẽ mỉm cười, không nói gì, chỉ cúi đầu uống từng ngụm từng ngụm, trong dạ dày, trong lòng cũng ấm áp...

“Cám ơn người, ta đỡ hơn rồi.”

“Thật sao?” Tống Tiểu Hoa nhận lấy chén không, cẩn thận nhìn Lục Tử Kỳ, hình như sắc mặt cũng không dọa người như lúc nãy nữa: “VẬY là tốt rồi vậy là tốt rồi, hi hi, phương pháp trị liệu quả nhiên là giống nhau...”

“Cái gì?”

“Buổi sáng chàng ăn cái gì?”

Khả năng học tập của Tống Tiểu Hoa cũng rất mạnh, chiêu đột nhiên chuyển đề tài mới học đã dùng ngay, hiệu quả cũng không tệ lắm.

Thấy Lục Tử Kỳ ngần ra, không trả lời được, lập tức xụ mặt xuống: “Chưa ăn điểm tâm sáng đúng không? Lúc chuẩn bị thức ăn tối, ta đã phát hiện ra, lượng thức ăn gần như là không giảm, tức là chỉ có Lăng Nhi ăn, ta còn tưởng rằng chàng ăn sáng quá no nên không ăn trưa. Như vậy, cả ngày nay chàng không ăn gì, sau đó để bụng rỗng uống rượu, chàng là muốn đau dạ dày, phải không?”

Lục Tử Kỳ bị chất vấn phải chỉ có thể lắc đầu cười khổ: “Sao lại có người cố tình làm như thế...”

Tống Tiểu Hoa nghiêm trang: “Tại sao không có? Tự làm khổ, hoặc là mất não đấy!”

Hai người này danh từ này Lục Tử Kỳ chưa từng nghe thấy, nhưng nghĩa ở mặt chữ nên cũng không quá khó hiểu: “Lời này...”

“Ta tự nghĩ ra!”

“Được rồi được rồi, dù sao đều là ta sai, thế này được chưa?” Lục Tử Kỳ bị những lời quấy rối của nàng, không thể làm gì khác hơn là nhận thua: “Tay của nàng đau, dạ dày ta đau, chúng ta cũng coi là huề nhau, đây không phải là rất tốt sao?”

“VẬY cũng đúng, dù sao đều là tự gây nghiệt, tự làm tự chịu. Được, ai về nhà nấy, tự về phòng tắm rửa đi ngủ thôi!”

Tống Tiểu Hoa dùng một câu khiến Lục Tử Kỳ nghe được có chút không được tự nhiên ‘tổng kết phân trần’, kết thúc cuộc nói chuyện hôm nay. Lúc đến cửa quay đầu lại nói một câu: “Tống Vô Khuyết hôm nay ngủ cùng ta, từ nay về sau, hai chúng ta mỗi người ngủ cùng một tối, cho đến khi nó được sáu tháng, thế có được không?”

“Sáu tháng?”

“Đúng vậy, con chó được sáu tháng sẽ thành niên..., sau khi trưởng thành thì sức đề kháng cũng tăng thêm thì lúc đó cũng không cần chúng ta vất vả chăm sóc nữa!”

“À...”

Tổng Tiểu Hoa nhìn cái mặt ngơ ngơ của Lục Tử Kỳ bĩu môi: “Chọc chàng chơi đấy! Nhìn chàng bị dọa sợ đến thế kia, con chó thì nhiều nhất đến ba tháng là có thể tự nó chăm sóc nó rồi!”

“A...”

Về mặt Lục Tử Kỳ không thay đổi, Tổng Tiểu Hoa bắt đầu nói: “Được, được, không đùa chàng nữa? Vô Khuyết sau này sẽ không phiền hà đến chàng nữa, ngộ nữa chàng luôn ngủ không ngon, ăn không ngon; kết quả ảnh hưởng đến công việc của đại nhân thì, ta không phải sẽ bị dân chúng toàn huyện nguyên rửa chết tươi mất sao!”

Tổng Tiểu Hoa nói xong liền ra khỏi phòng, Lục Tử Kỳ sững sờ nhìn cửa phòng đóng chặt trong chốc lát, khoe miệng chậm rãi nở nụ cười nhàn nhạt đầy bất đắc dĩ.

Hắn sao có thể vì phải chăm sóc con chó nhỏ thì mới thất lễ?

Mặc kệ là năm tháng hay là hai tháng thì hình như cũng hơi lâu.

Nhiều nhất là nửa tháng nữa Hoắc Nam sẽ trở lại, đến lúc đó, gian phòng... Phải làm sao bây giờ?

Nha đầu này rõ ràng đối với việc đấy thì vô cùng ngây thơ, mà mình...

Ôi, sao lại biến thành tình huống xấu hổ như vậy.

Chương 18

Địch Không Động Ta Không Động

Hôm nay, Tổng Tiểu Hoa thức dậy còn sớm hơn so với ngày hôm qua.

Ngửa đầu nhìn nửa vầng trăng vẫn còn giắt giữa không trung, nàng không nhìn được ‘lệ rơi đầy mắt’...

Không phải nàng không muốn ngủ, mà là nàng không dám ngủ nha! Nàng sợ ngủ một giấc giống quá khứ quên cho chó ăn, vạn nhất nó đói làm ra việc gì xấu, ô hô như vậy thì nàng khổ rồi.

Kết quả, thật bi ai, tên tiểu tử này không biết là tối hôm qua ăn quá no, hay là cố tình muốn đối nghịch cùng nàng, thế mà lại ngủ còn thở to, mới vừa rồi, rầm rì hai tiếng bày tỏ ý đói bụng, uống vài ngụm nước cơm, bẹp bẹp miệng liếm liếm lỗ mũi, làm ra tư thế bốn chân chống vó lên trời ngủ ngon lành.

Tống Tiểu Hoa thấy cảnh này tâm thật hận, thật muốn cắn cánh tay nhỏ bấp chần từng cái từng cái một của nó...

Mang theo một đôi mắt thâm quầng, nàng chạy sớm đến cửa hàng lân cận mua bánh nướng bánh tiêu bánh bao cháo loãng, cảm thán văn hóa ẩm thực người Trung Quốc thật là ngàn năm cũng không thay đổi, đón ánh mặt trời mới mọc hòa vào không khí trong lành có mùi thơm ngát của tự nhiên, Tống Tiểu Hoa lão đảo bao lớn bao nhỏ trở về nhà.

“Oh! Mỗi buổi sáng các ngươi thức dậy còn sớm hơn gà nữa!”

Câu nói này, trùng hợp ngay lúc hai cha con đẩy cửa phòng đi ra nhìn nhau một cái, im lặng không nói lời nào.

“Đánh răng rửa mặt nhanh lên một chút, tới đây ăn sớm một chút thức ăn còn nóng hôi này!”

Sáng sớm của mùa thu, rất lạnh, gió lại rất lớn, gương mặt của Tống Tiểu Hoa trải qua bên ba ngược lại nhìn hơi phác hồng, nụ cười tươi tắn, hiện ra lạc quan tràn đầy hướng đến tương lai.

Vốn là một đôi mắt to lóe sáng linh động, lúc này nhìn qua hình như có vài phần không thích hợp...!

Lục Lăng hoan hô một tiếng tự mình đi lấy bột đánh răng, Lục Tử Kỳ đi tới dừng ở bên người Tống Tiểu Hoa quan sát một chút, không khỏi có chút buồn cười: “Không có nghỉ ngơi tốt sao?”

“Rất tốt!” Tống Tiểu Hoa nháy nháy mắt vệt chết còn cứng mồm: “Sắc mặt chàng cũng không tệ lắm, như vậy cũng không cần tìm Hồ đại phu rồi?”

“Ừ, cũng nhờ có ly trà đường đỏ của nàng.”

“Hắc hắc, chó ngáp phải ruồi, không có gì!”

Tống Tiểu Hoa đắc ý không nhịn được ngửa mặt lên trời cười to hai tiếng, Lục Tử Kỳ thấy bộ dáng nàng vui vẻ như vậy, trong lòng chột nhẹ, mặt cũng theo đó mà giãn ra.

Trên mặt của hắn mặc dù thường thường treo nụ cười, thế nhưng phía sau nụ cười lại như ẩn vô hạn cô đơn cùng nặng nề.

Mà nụ cười lúc này, lại khiến Tống Tiểu Hoa giống như nghe được tiếng tim mình đập liên hồi... Cái âm thanh kia, đến từ trong lòng của nàng...

Oh my god, lại ngây ngốc rồi lại ngây ngốc rồi!

Tống Tiểu Hoa vừa yên lặng nói thầm ‘A di đà Phật phi lễ chó nhìn’ vừa cúi đầu ôm một đồng lớn đồ vọt vào nhà, lưu lại Lục Tử Kỳ một mình đứng ở bên kia, một đầu mờ mịt...

“Tay của ngươi không thể đựng nước, thức ăn chờ ta trở lại làm, bát đĩa ngươi cái gì cũng không cần rửa.”

“Tốt.”

“Về việc nấu thuốc không có vấn đề gì chứ?”

“Không có.”

“Buổi trưa mới đi đổi thuốc đúng không?”

“Đúng.”

“Ta ăn no rồi, đi nha môn trước.”

“Ừ.”

Lục Tử Kỳ nhìn sự khác thường của Tống Tiểu Hoa có chút kì quái, thế nào trở nên tiếc chửi như vàng rồi, còn bộ dáng cúi thấp đầu sụp mi thuận mắt một bộ tiêu chuẩn tiểu tức phụ? Mặc dù, thật sự nàng là một tiểu tức phụ không sai, chỉ là...

Nha đầu này thật là thay đổi thất thường, hơn nữa không hề có điềm báo trước hoàn toàn không có dấu vết có thể tìm ra, thật là khó có thể nắm lấy...

Mà lúc này trong lòng Tống Tiểu Hoa vẫn còn đang nghĩ, nếu như có một ngày trong tương lai đối với hắn không còn là ‘ngây ngốc tràn lan’ mà là thật ‘động lòng yêu’, vậy cũng không thể trách được?

Dù sao, mỗi ngày cùng một mái nhà với nam nhân có sức dụ hoặc này dù ngẩng đầu hay cúi đầu đều thấy, tỷ lệ bị ‘bắt lại’ thành công thật sự là lớn vô cùng.

Nếu quả thật như vậy cũng không có gì, vốn chính là vợ chồng danh chính ngôn thuận mà!

Nhưng mà, vừa nghĩ tới thật sự phải ở chỗ này làm vợ người ta rồi sanh con cùng nhau sống qua ngày rồi lại biến thành một lão bà, Tống Tiểu Hoa lại cảm thấy rất là hoang đường.

Bởi vì trong tiềm thức của nàng hoàn toàn không xem bản thân mình là người ở thời không này. Đây có phải là không có lòng trung thành, không có cảm giác an toàn hay không?

Được rồi, loại bỏ nhưng suy nghĩ mơ hồ này không nói đến nữa, như vậy, còn có điểm trọng yếu nhất, nàng không thể yêu hắn trước!

Trong tình yêu, người nào yêu trước, người đó chính là người thua.

Huống chi, ở một thời đại nam tôn nữ ti này.

Nếu như nàng hãm vào, thế nhưng hắn lại không có hồi báo ngang hàng, thậm chí chỉ xem nàng như người giúp việc nấu cơm mang đĩa bé miễn phí lâu dài, nàng phải làm như thế nào?

Nếu như nàng toàn tâm toàn ý yêu hắn, thế nhưng hắn lại tam thê tứ thiếp, thậm chí lưu luyến bụi hoa, coi nàng như giày cũ, nàng nên làm như thế nào?

Được rồi, những thứ này cũng quá mức xa xôi, như vậy liền chỉ nói đến việc trước mắt, trong lòng của hắn rõ ràng còn yêu người vợ đã chết rồi như cũ.

Tên khắc trên bài vị, đã có chút mơ hồ, nước sơn chung quanh cũng cạn rất nhiều. Đây là bởi vì, có người thường xuyên lấy tay vuốt ve? Vuốt chữ lạnh lẽo, nghĩ tới gương mặt người đã chết...

Một ít hàng chữ, liếc nhìn qua một chút, chỉ miễn cưỡng thấy rõ ràng hai chữ: ‘thê’, ‘đồng’.

Như thế nào cùng một người đã chết tranh giành cái vị trí kia ở trong lòng của hắn, cái vị trí ‘thê’ kia?

Tống Tiểu Hoa nghĩ tới nghĩ lui, làm cho đầu mình hỗn loạn như ngòi xe cáp treo choáng váng, cuối cùng đạt được kết luận là:

Địch không động ta không động, dụ địch xâm nhập địch động, nếu địch động ta cũng vậy... Tận lực bất động...

Khoảng thời gian này thật là tốt, quét sân dọn dẹp gian phòng một chút, lừa dối trên trọc chó nhỏ, rất nhanh liền qua một buổi sáng.

Đối với Tống Tiểu Hoa mà nói quãng thời gian trước bận rộn loay hoay suốt như muốn liều cả mạng, cuộc sống rảnh rỗi như vậy quả thật có năm mơ cũng không tới.

Buổi trưa, lúc Lục Tử Kỳ nấu cơm, nàng ở một bên làm trợ thủ thêm củi thêm gia vị lần lượt dầu lần lượt giấm, trò chuyện câu được câu không về mấy việc nhàn rỗi xung quanh, thuận tiện ghi nhớ cẩn thận cách làm mấy món ăn.

Cơm nước xong, tiễn Lục Tử Kỳ đi thực hiện tiếp tục công tác mà nhân dân giao phó, lại dụ dỗ Lục Lăng mang theo Tống Vô Khuyết đến hậu viện ngoạn ngoạn ngủ trưa, Tống Tiểu Hoa liền đổi nam trang khóa cửa phòng đi ra ngoài.

Lúc ra cửa, nàng lộ ra cái đầu trước nhìn quanh, sau khi xác định không có ai, mới lách người đi ra ngoài. Trên đường vẫn cúi đầu vội vã mà đi, cũng may đúng lúc nghỉ trưa, cũng không đụng phải nhiều người lắm.

Loại hành động lén lút sợ bị phát hiện này làm cho nàng cảm thấy rất kích thích rất thú vị, như vậy có điểm ý tứ... ‘yêu đương vụng trộm’.

Ai, tội lỗi tội lỗi...

Chương 19

Vụng Trộm

Nguyên Hạo đã sớm chờ ở trong quán trà, cũng là gian phòng hôm qua, một bình trà nóng, mấy đĩa điểm tâm.

Vẫn là một bộ áo xanh, chỉ là từ xanh đậm đổi thành xanh nhạt, cùng một màu với bầu trời bên ngoài cửa sổ.

Thấy Tống Tiểu Hoa vội vàng đi vào, không khỏi cười nhạt một tiếng: “Vội vã như vậy làm cái gì, là sợ ta ăn hết điểm tâm sao?”

Hôm qua liền biết nàng đối với trà cũng không quá yêu thích, ngược lại đối với những cái điểm tâm nhỏ tinh xảo này có hứng thú rất nhiều, trái một khối phải một khối ăn như hài đồng tham ăn.

Tống Tiểu Hoa ngược ngùng cười khan hai tiếng.

Tính tình mình hấp tấp trong chốc lát không thể thay đổi được rồi, vốn là cảm thấy không có gì là không ổn, nhưng ở trước mặt vị này tay cầm phong độ tri thức thì không thể so sánh với những người nhàn rỗi được, thật là giờ chỉ còn lại cảm giác xấu hổ mà thôi.

“Người đang xem sách hả? Sách gì?”

“Nhàn thư.”

“Nhàn thư tốt!”

Nguyên Hạo liếc nhìn nàng một cái: “Thì ra là người cũng có hứng thú với những thứ sách không có ích cho thi công danh này sao?”

“Kết hợp lao động và vui chơi, thỉnh thoảng cũng muốn thay đổi đầu óc!”

Tống Tiểu Hoa thuận miệng lừa gạt đôi câu, bỗng dung nhớ tới mình đang đối mặt với một thư sinh, dù thế nào cũng phải là đọc sách qua mấy năm, vì vậy vội vàng bổ sung: “Thật ra thì không nói gạt người, ta căn bản không phải là cái loại ham học, vừa nhìn thấy những thứ kia ‘chi hồ giả dã’ liền choáng váng đầu, học nhiều năm như vậy, cũng chẳng qua chỉ là biết mấy chữ thôi, so với mù chữ thì tốt hơn một chút thôi.”

Nguyên Hạo lại cười to: “Nói chuyện với người rất thú vị, ta chính là thích tính tình và bộ dạng không chút nào dối trá làm bộ của người!”

Bị hấn luân phiên cười sang sảng làm cho tim Tống Tiểu Hoa đập từng trận rộn máu nóng sôi sục, cũng không biết tại sao, trước mắt lại đột nhiên thoáng qua một cái khuôn mặt tươi cười khác. Khẽ cười yếu ớt, bắt đắ dĩ cười khổ, buồn cười, mỉm cười, tịch mịch, còn nữa, mặt giãn ra vui vẻ...

Lắc đầu một cái, xua đi cảm giác khó hiểu, vén vạt áo ngồi xuống, cầm lên một khối điểm tâm ăn một miếng, kết quả, nghẹn.

Vỗ ngực liền khụ liên tục thở gấp, dọa Nguyên Hạo đứng lên vội vàng đi tới, vừa vỗ lưng thuận tức vừa bung nước trà cho nàng uống, âm ỉ một lúc lâu mới dừng lại.

Tống Tiểu Hoa mặt đỏ tới mang tai nước mắt giàn giụa nói tiếng cảm ơn, nhìn bộ dáng của Nguyên Hạo hình như nhịn cười rất là cực khổ, liền thở dài:

“Ta hiểu rõ bộ dáng của ta bây giờ rất tức cười, ngươi muốn cười liền cười đi, nhìn một lát bị nội thương giờ.”

Vì vậy, Nguyên Hạo cũng không nhìn nữa, cười thật lớn.

Tống Tiểu Hoa âm ức: “Này! Ngươi có cần không nể mặt ta vậy không hả?!”

“Thật xin lỗi thật xin lỗi...” Nguyên Hạo xoa nước mắt nơi khóe mắt do bật cười, nâng ly trà lên uống một hớp, muốn bình ổn lại cảm xúc của mình.

“Quên đi, nhìn ngươi cười lên rất đẹp mắt, ta liền tha thứ ngươi. Như vậy đi, ngươi phải thật tâm nói lời xin lỗi với ta, vậy thì... cười một cái cho gia coi đi!”

“Phốc!”

Lời nói vừa dứt, đến phiên Nguyên Hạo ho khan không ngừng, chỉ là, Tống Tiểu Hoa lại ở một bên vỗ tay cười to xem kịch vui.

Đang cười đùa, tiểu nhị gõ cửa đi vào thêm nước trà, Nguyên Hạo hít sâu một hơi thật dễ dàng dừng lại khụ, ách giọng phân phó: “Đi đổi một bầu Nhân Tham trà hoa cúc.”

Tiểu nhị đáp ứng, Tống Tiểu Hoa là tò mò hỏi: “Cái loại trà đó uống rất ngon sao?”

Vừa nghe câu hỏi này, liền biết ngay là người thường...

“Trà này có tác dụng giải trừ mệt nhọc, giúp tinh thần tỉnh táo hơn.”

“Ah... Ngươi không có nghỉ ngơi tốt hả?”

Nguyên Hạo chỉ là nhìn nàng chăm chăm, chỉ cười không nói.

Tống Tiểu Hoa lúc này mới phản ứng được, thì ra là nói mình.

Xoa xoa hai mắt thâm quầng có thể so với ‘quốc bảo’, nhỏ giọng lầu bầu một câu: “Ngươi biết cái gì, đây là kiểu trang điểm lưu hành nhất tương lai...”

Không đợi Nguyên Hạo buồn bực mở miệng, ngay sau đó lại hỏi: “Ngươi đối với trà giống như rất hiểu?”

“Hiểu sơ.”

Tống Tiểu Hoa nhớ lại cái lý trận ‘Xích Bích’ của Gia Cát Lượng, không nhìn được nhếch miệng cười một hồi.

Nguyên Hạo không biết nàng sao tự nhiên lại cười, nhưng cũng không hỏi, chỉ là mặt mày cong cong cùng với nàng cùng nhau mỉm cười.

Ánh mắt của hắn hẹp dài héch lên, thời điểm không cười, mang theo vài phần ngạo khí mấy phần quyến rũ còn có mấy phần mỉa mai, làm cho người ta không dám nhìn gần. Nhưng chỉ cần cười một tiếng, mắt sẽ khẽ hạ nheo lại, che giấu tất cả tài năng. Nắm tất cả các khí thế tự tin, không câu nệ, bề ngưỡn trong tay đã làm cho tất cả mọi thứ xung quanh phải ảm đạm và phai mờ.

Cho nên, Tống Tiểu Hoa rất thích nhìn hấn cười.

Nếu như nói, hấn cười lên như nắng gắt, vậy thì, Lục Tử Kỳ cười lên chính là âm áp như gió xuân, nhàn nhạt nhàn nhạt, bất tri bất giác liền rơi vào tầm mắt khắc vào trong tâm trí...

Ai ai ai, sao lại nghĩ tới hấn?

“VẬY NGƯỜI CÓ BIẾT HAY KHÔNG, TRÀ KHÔNG NUÔI DẠ DÀY ĐƯỢC?”

Thôi thôi thôi, vì cái gì vẫn là hấn.

Nguyên Hạo nghe vậy thân thể ngồi thẳng: “Thế nào, dạ dày người không thoải mái sao?”

“Không phải là của ta, là... Gia huynh.”

“À...” Nguyên Hạo kéo dài âm thanh làm như đang suy nghĩ trong khoảnh khắc: “Trà Đại Lý Phổ Nhĩ ngược lại rất tốt đối với việc nuôi dạ dày, chỉ là nơi đây cực ít thấy. Như vậy đi, ta viết cho người một phương thuốc.”

Vừa nói xong liền đứng dậy đi đến thư án bên cạnh, nơi đó đã có giấy được trải sẵn và mực đã mài xong.

Người lui tới quán trà phần nhiều là văn nhân nho sĩ, thường trà khó tránh khỏi việc nổi hứng lên muốn múa bút vẩy mực ngâm thơ, cho nên trong một nhã gian của quán trà cũng có giấy và bút mực. Mặc dù nơi đây không thể so được với Trung Nguyên giàu có và đông đúc, nhưng những trang bị cơ bản đều có hết, chỉ là về phương diện chất lượng chỉ tạm được mà thôi.

Nguyên Hạo cũng không ngồi xuống, lấy bút nhúng mực, giữ hô hấp nâng cao cô tay vung bút.

“MẠCH MÔN, ĐẰNG SÂM, BẮC SA SÂM, NGỌC TRÚC, PHÂN BỆNH ĐẬU MÙA TẮT CẢ 3 TIỀN, Ô MAI, BIẾT MẪU, CAM THẢO TẮT CẢ 2 TIỀN. MỖI NGÀY NHƯ VẬY KHI UỐNG TRÀ, THÍCH HỢP DÙNG HÀNG NĂM.”

Vừa nói vừa đem vết mực hong khô, đưa giấy tới cho Tống Tiểu Hoa đã xem đến mắt choáng váng.

“NGƯỜI BIẾT XEM BỆNH SAO?”

“TA NÀO CÓ BẢN LÃNH ĐÓ, CHỈ LÀ TRÙNG HỢP NHỚ LẠI ĐÃ ĐỌC QUUA MỘT BẢN NHÀN THƯ CÓ NHẮC ĐẾN PHƯƠNG THUỐC NÀY THÔI.”

“Oa! Chữ của người viết rất đẹp!”

Mặc dù chữ viết của Tống Tiểu Hoa theo cách nói bình thường thì chính là ‘chữ như gà bới’, ‘ba ba bờ’, chỉ là nó cũng không làm trở ngại việc nàg thưởng thức chữ của người khác. Huống chi, chữ của Nguyên Hạo cho dù là người mù... Nói như vậy có điểm khoa trương, dù là không biết một chữ, cũng là có thể thấy được chữ này đẹp.

Quan trọng nhất là nét chữ này tương đối đơn giản, nàng đều biết! Nhìn nét chữ cảm giác được hẳn là một người tốt...

Tống Tiểu Hoa yêu thích không buông tay cầm toa thuốc qua quan sát không ngậm miệng được, Nguyên Hạo như cũ mỉm cười nhìn nàng: “Đúng rồi, nếu như người đối với nhân thư có hứng thú, như vậy không biết quyển này có vào được mắt của người không?”

Lấy tay cầm sách đang lật được một nửa trên bàn lên: “Quyển này là du ký, ghi lại phong thổ của rất nhiều nơi ở Đại Tống, ta nghĩ, sẽ rất phù hợp với khẩu vị của người. Mặt khác, trong đó còn ghi lại một ít phương pháp tinh xảo dạy nấu ăn và điểm tâm.”

“Thật? Quá tuyệt vời!”

Tống Tiểu Hoa cẩn thận thu hồi phương thuốc, nhận lấy sách lật ra.

Không phải in ấn, vốn là bản sao viết tay, chữ viết là dạng chữ tiểu khái, nét chữ đoan đoan chính chính cho nên rất dễ nhận thức.

Thật ra thì ở thời đại này vẫn chưa có bản in, tất cả đều là do người thủ công khắc bản ra ngoài, không bằng viết bản bằng tay vẫn là biện pháp tốt.

Mới vừa lật hai trang, liền thấy mấy chữ phồn thể phức tạp không nhận biết được, Nguyên Hạo ở một bên thấy nàng dừng lại mặt lộ vẻ khó xử, liền chủ động mở miệng hỏi thăm. Mà Tống Tiểu Hoa cảm thấy mình là kẻ dưới không ngại học hỏi người có phẩm cách ưu tú, gặp phải chữ không đọc được hay câu không hiểu rõ liền hỏi, Nguyên Hạo nhất nhất kiên nhẫn giải đáp, không lộ một chút nào vẻ không kiên nhẫn, càng không có nửa điểm ý coi thường.

Tống Tiểu Hoa cảm thấy, rất dễ dàng và tùy ý khi ở cùng với hắn, có lẽ, là bởi vì mình bây giờ là mặc nam trang, hình thức huynh đệ bằng hữu chung đụng là như vậy đi...

Như vậy một hỏi một đáp, rất nhanh liền xem xong khoảng một phần tư nội dung, Tống Tiểu Hoa cũng là từ lúc bắt đầu không thích ứng, đến từ từ quen với phương thức sắp xếp chữ như vậy.

Nàng vốn là có một chút hiểu biết về thể văn ngôn này mặc dù học được ít, nhưng dầu gì cũng là được học một chút qua mấy năm trung học, hơn nữa quyển du ký này cũng không phải là khó hiểu lắm, cho nên liền đánh giá mơ hồ cũng có thể hiểu rõ bảy tám phần.

Điều này làm cho nàng càng học càng thuận, càng học càng thoải mái, lòng tự tin trong nháy mắt tràn đầy.

Ngáp một cái duỗi người một cái, vừa ngẩng đầu mới phát hiện, không ngờ là mặt trời đã ngã về tây rồi.

“Ai nha nha! Xong rồi xong rồi, Lăng Nhi khẳng định đã dậy từ lâu và cho là ta lại chạy đi!”

“Lăng Nhi là ai?”

“Ách... Đệ đệ ta...” Một phút gấp gáp, đã làm ra quan hệ hỗn loạn...

Tống Tiểu Hoa cười khan tiếp tục nói: “Hắn giống như là cái đuôi nhỏ luôn đi theo phía sau ta, hôm nay thật không dễ dàng gì đỡ hắn ngủ thiếp đi ta mới chạy được đến đây. Nếu như bị hắn phát hiện ra ta đi ra ngoài chơi mà không mang theo hắn, khẳng định là khóc như Hoàng Hà vỡ đê.” Đứa bé không chỉ có thể đem ra lừa dối, còn có thể chịu tiếng xấu thay cho người khác...

Nguyên Hạo bị chọc cho cười liên tiếp: “Vậy ngươi mau trở về đi thôi, vẫn là không cần đưa?”

“Không cần.”

“Sách này ngươi liền mang về đọc, đọc xong rồi trả lại ta là được.”

“Được, ta liền không khách khí đâu!”

“Như vậy... Ngày mai ngươi còn có thể len lén chạy đến sao?”

Tống Tiểu Hoa khóe miệng không nhịn được co quắp hai cái, lời nói này, người như vậy... Chính xác đấy... Cũng không phải là ‘len lén’ này...

Nguyên Hạo không nhìn thấy vẻ mặt ươn ẹo của nàng, tiếp tục nói: “Nếu như không bỏ rơi được cái ‘đuôi nhỏ’ kia, thì có thể dẫn theo tới đây cũng được!”

“Không không không...” Tống Tiểu Hoa không chút suy nghĩ liền trực tiếp cự tuyệt, mang theo con vợ trước của chồng mình đến xem mình cùng một nam nhân khác không phải là cha của nó ‘ước hẹn’ sao? Nàng nhất định sẽ bị trời đánh sét đánh...

“Muốn dẫn cũng không phải chỉ một người rồi, quá phiền toái.”

“Ngươi không chỉ có một đệ đệ à?”

“Ừ... Còn có Vô Khuyết nữa...”

Nữ nhân, nhi tử cùng chó, tỷ đệ ba... Phốc...

Nguyên Hạo hiểu gật gật đầu: “Dù sao ta lúc nào khi xế chiều mỗi ngày đều ở tại nơi đây uống trà, nếu như ngươi có rảnh rỗi, trực tiếp tới tìm ta là được.”

“Được rồi!”

Chấp tay đứng ở cửa sổ, nhìn cái bóng dáng nhỏ gầy một đường mạnh mẽ đi, vốn đã khôi phục ánh mắt hẹp dài, lại không nhịn được khẽ cong.

Tầm mắt hơi chuyển, ngừng ở nơi góc đường thấy một bóng lưng rời đi, đôi môi mỏng nhếch lên, vẻ đăm chiêu hiện rõ.

Chương 20

Ấm Áp Đêm Lạnh

Ra khỏi quán trà, Tống Tiểu Hoa đi thẳng đến hiệu thuốc, lấy thuốc theo đơn Nguyên Hạo kê cho, rồi để đại phu thay dược, thay băng cho ngón tay. Đương nhiên là không thể thiếu việc bị đau quá mà lệ rơi tràn trề.

May mà hôm nay là đại phu khác thay băng, nếu không nàng sẽ bị nghi ngờ vì sao một chàng thanh niên bị thương cùng chỗ với phu nhân tri huyện, đến cả bộ dáng khóc lóc cũng không khác chút nào?...

Ra khỏi hiệu thuốc thì lại đến cửa hàng may, vừa vào cửa thì yêu cầu chủ tiệm đưa cho nàng một bộ quần áo bền chắc, chịu được va chạm và là quần áo ngắn gọn gàng.

Lão bản vừa thấy đôi mắt đỏ bừng, đờ đờ sát khí của nàng, thì bị dọa mà run run, cũng không nói nhiều, dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết, thu tiền, sau đó cung kính tiễn nàng ra cửa, từ đầu tới cuối đều không nhìn vào mắt nàng.

Tống Tiểu Hoa đi thật xa mới nhớ tới, hình như là từ đầu tới cuối chủ tiệm đều không gọi nàng là ‘Tống phu nhân’, có lẽ là không dám mở miệng gọi trước bộ trang phục này của nàng? Nhưng như thế thì cũng không cần có vẻ mặt là không biết nàng chứ? Kỳ thật...

Khi Tống Tiểu Hoa buồn bực chạy như điên khi về nhà, một gốc cây tùng bên cạnh huyện nha hậu viện, có hai người mặc quan phục đang đứng.

Lục Tử Kỳ sau khi nghe xong hồi báo thì im lặng một lát, cười nói với người có vóc dáng chắc nịch mắt to mày rậm đứng trước mặt mình: “Hình bộ đầu, đã làm phiền người.”

“Đại nhân sao lại nói những lời đó? Nói như vậy chính là không coi Hình bộ đầu tôi là người nhà rồi!” Võ ngực lại chần chừ: “Đại nhân, có muốn tôi đi tìm tên đó...”

“Không cần.” Lục Tử Kỳ lạnh nhạt nói: “Chuyện này cũng không phải là chuyện to tát gì. Nếu không phải lo lắng Nguyên Hạo có chỗ đáng ngờ thì ta cũng không làm phiền người.”

“Đại nhân xem, ngài lại nói nữa!”

“Ta lỡ lời.”

“Đại nhân cứ việc yên tâm, ta sẽ nhìn chòng chọc tiểu tử kia. Nhưng đại nhân, phu nhân thật đúng là lợi hại nha, là phụ nữ lại vẫn biết chữ nghĩa, lão Hình thật bội phục!”

Lục Tử Kỳ sững sờ, cười một tiếng, không nói.

Sau khi Hình bộ đầu rời đi, một mình Lục Tử Kỳ chậm rãi dạo bước trong viện, trên mặt đất còn lưu lại mấy vũng nước, phản chiếu ánh tà dương đỏ quạch như máu.

Không ngờ nàng đi gặp người kia, mặc nam trang, trò chuyện với nhau thật vui. Nhìn qua thì họ rất hợp nhau.

Hắn đương nhiên là có biện pháp khiến chủ tiệm may im miệng, cũng tin tưởng Hình bộ đầu làm chuyện cẩn thận nghiêm ngặt. Vốn tưởng rằng nàng là một lần vui vẻ trong chốc lát, nhưng không ngờ...

Nguyên Hạo, cứ cho hắn là một người bình thường đi du lịch, cứ cho là hắn nghĩ nàng là nam tử mà đối xử nhưng cũng không thể tiếp tục như vậy nữa.

Giữa ban ngày ban mặt, nhiều người nhiều miệng, giả sử như bị lan truyền ra, kết quả sẽ như thế nào?

Nhưng giữa ban ngày ban mặt, nơi nhiều người nhiều miệng, hay có ý là thoải mái không cần che giấu? Cố ý, hay là vô ý?...

Còn nữa, nàng có biết chữ. Như vậy, tối hôm qua nàng đến thư phòng, có phải là muốn tìm sách để xem?

Lục Tử Kỳ đi một vòng lại trở về chỗ ban đầu, gơ tay lên sờ sờ lá thông, đầu ngón tay có cảm giác hơi nhoi nhói, khoe môi khẽ vênh lên nở nụ cười yếu ớt.

Nha đầu này, đúng là không đơn giản...

Tổng Tiểu Hoa lén lén lút lút trong lòng sợ hãi đóng cổng, đến lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nếu như bị người phát hiện có một nam tử trẻ tuổi lạ mặt thừa dịp Tri Huyện đại nhân không ở nhà, ra ra vào vào cái nhà này, nàng nhất định sẽ bị bắt đi... A... Dìm lòng heo, đây là hình phạt thời cổ dùng để trừng phạt những người phụ nữ không trinh khiết duy nhất nàng biết.

Bất trinh bất khiết...

Không thể nào, nàng chỉ cùng nam nhân khác tâm sự mà thôi. Nhưng một ngàn năm sau thì chuyện này rất bình thường, còn hiện tại thì sẽ thật khác người, thật là sẽ chết? Còn nữa, vì sao nàng lại chột dạ như vậy? Giống như, thật sự nàng đã ‘hồng hạnh xuất tường’, ‘thông đồng với đàn ông khác’ vậy...

Xì, xì, xì! Bà đây chính trực không sợ gian tà!

“Mẫu thân.”

Giọng nói mềm mại, yếu ớt kêu lên, dọa Tổng Tiểu Hoa suýt nữa sợ vỡ mật.

Lục Lăng vẫn ôm con chó ngồi xôm trước hiên luyện chữ giống như ngày hôm qua, chỉ khác lần này là cây gậy đổi thành cục đất.

Khuôn mặt nhỏ nhắn như viết chữ “vứt bỏ” đầy tội nghiệp uất ức, im lặng tố cáo hành động ‘ngược đãi’ của Tổng Tiểu Hoa.

“Lăng Nhi mau nhìn, ta mua đồ ăn ngon cho con đây!” Tổng Tiểu Hoa vung hai chuỗi mút quả, cười gian trá vô cùng.

Quả nhiên, tiểu oa nhi mắt tỏa sáng hoan hô chạy tới, lại quăng Tổng Vô Khuyết ngã lộn nhào...

Nhìn Lục Lăng giống như là đạt được bảo bối quý giá mà vô cùng vui vẻ, cái miệng nhỏ liếm liếm vỏ đường bọc mút quả vô cùng thỏa mãn, Tổng Tiểu Hoa có phần đồng tình lắc đầu một cái.

Người bạn nhỏ thời đại này thật là đáng thương, đã không có đồ chơi lại không có đồ ăn vặt gì.

Nàng trước kia mỗi khi nhìn thấy trên phim cổ trang xuất hiện cảnh cầm mút quả đều sẽ xì mũi coi thường, cảm thấy thật sự là cực kì tầm thường, chẳng lẽ cũng không có thứ khác để ăn? Sau khi đến thì mới biết, quả thật không có gì...

“Lăng Nhi, còn nhớ rõ bí mật của chúng ta sao?”

Lục Lăng bỏ vào trong miệng một miếng quả sơn tra lớn, phát âm mơ hồ không rõ chữ, vì vậy liền gật đầu một cái thật mạnh.

Tổng Tiểu Hoa hài lòng hung hăng hôn cậu nhóc, vội vã trở về phòng thay y phục, sau khi ra ngoài vẫn thấy Lục Lăng ăn say sưa ngon lành, không nhìn được cũng thêm ăn, lấy lý do trẻ con ăn nhiều sẽ đau răng, hợp tình hợp lý lấy một sâu...

Cho nên, sau khi Lục Tử Kỳ trở về nhà thì nhìn thấy hình ảnh như vậy - Hai người một lớn một nhỏ, ở giữa kẹp một con chó, ngồi thành hàng, ăn sâu quả...

“Phụ thân!”

Lục Lăng cầm một nửa sâu hồ lô nhào về phía hấn, Tổng Tiểu Hoa thì vẫy vẫy nửa sâu còn lại coi như là chào hấn, con chó nhỏ nằm trên mặt đất đang chăm chú liếm mảnh đường nhỏ, hoàn toàn không để ý đến hấn...

Lục Tử Kỳ cắn tọng trung một miếng mút quả nhi tử đưa tới, lại ăn phải quả chua, ngay lập tức mặt mũi vặn vẹo.

Tiểu viện mặc dù đơn sơ nhưng sạch sẽ, tiếng cười vang lên, vui vẻ hòa thuận, gần tới trong làn gió lạnh, cũng mang theo làn hơi ấm áp.

Sau khi ăn xong, Lục Tử Kỳ lại nhốt mình vào thư phòng, hai ngày nay công việc bẽ bộn, lại bởi vì nhớ đến hai người trong nhà... Được rồi, kế hoạch ăn cơm của hai người cùng một con chó, mà buộc phải trở về sớm một chút, rồi đem công vụ chưa làm xong về nhà tiếp tục xử lý.

Một lát sau, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, để bút xuống, đứng dậy, mở cửa.

Chỉ thấy một ly trà nóng hôi mùi thuốc đông y, phía sau là khuôn mặt tươi cười bị mờ bởi làn hơi nóng.

“Đây là?”

“Của chàng.”

“Cho ta uống? Nhưng ta không bị bệnh.”

“Chẳng lẽ lại phải đợi cho đến khi phát bệnh thì mới coi là bị bệnh? Chàng bị bệnh mãn tính, cần phòng ngừa tránh phát bệnh, cần điều dưỡng hàng ngày, chàng biết chưa?”

Lục Tử Kỳ ngẩn ngơ mới hiểu được: “Nàng nói đến tối hôm qua...”

“Đúng nha! Đây là trà dưỡng dạ dày, từ nay về sau, mỗi ngày đều phải uống một chén.” Nét mặt Tống Tiểu Hoa đầy hả hê, khiến Lục Tử Kỳ buộc phải cảnh giác.

“Sao lại có biểu tình đấy? Ta cũng sẽ không hại chàng!”

Tống Tiểu Hoa thấy khuôn mặt hấn đầy vẻ đề phòng, nhất thời nghiêm trang. Nhưng Lục Tử Kỳ lại càng cảm thấy rợn cả tóc gáy hơn, không nhận được lui về sau một bước nhỏ.

Tống Tiểu Hoa thấy thế, kéo tay áo hấn rồi nhấc chân đi ra ngoài: “Ngoan ngoan phải nghe lời! Đi với ta đến chỗ này, ta có đồ cho chàng!”

Lục Tử Kỳ không thể làm gì khác đành để nàng kéo cả đoạn đường rồi đi vào tiền sảnh, sau đó không thể làm gì khác hơn là uống được trà kia trước cái nhìn soi mói của nàng.

Ôi... Đắng...

Tống Tiểu Hoa không nhận được cười lớn, lại vội vàng che miệng tiếp tục cười. Lăng Nhi mới ngủ, không được đánh thức.

“Ta mới vừa uống một hớp nhỏ thử một chút mùi vị... Hắc hắc he he...”

“Nàng...” Lục Tử Kỳ nhất thời có cảm giác buồn nôn, lại uống hết một ly trà để trên bàn, lúc này mới cảm giác vị đắng trong miệng giảm bớt.

“Thuốc đắng dã tật! Đây không phải là mọi người thường nói sao?”

“... Cái này còn phải uống mấy ngày nữa?”

“Điều trị từ từ, đương nhiên là phải uống hàng năm!”

Lục Tử Kỳ đen mặt.

Trong lòng Tống Tiểu Hoa xuất hiện một suy nghĩ, nếu không phải là cô biết Nguyên Hạo chắc chắn không biết mối quan hệ giữa mình và Lục Tử Kỳ, có lẽ còn cho rằng đây là cố ý mượn có chính hấn...

Lắc lắc đầu, bỏ qua ý tưởng hoang đường này, mở hai bao trên bàn ra gồm: “Đây là đồ ta đã mua thêm, ta đã chọn loại vải bền chắc, chịu được ma sát. Cái này, chàng giữ lại để mặc đi!”

Viền áo trang trí màu xanh nhạt, tay nghề khéo léo, trong khiếm tôn lại lộ ra cao quý, giá cả xa xỉ.

Ngày hôm qua lúc mưa, tuy là bực mình vô cùng, nhưng trong đầu vẫn hiện lên cảnh Lục Tử Kỳ mặc bộ trường sam này sẽ có hình dáng gì, cho nên, mặc dù rất là đau lòng khi hà bao xẹp hơn một ít, những hôm nay lập tức mua một bộ khác mà không mang đi đổi.

Lục Tử Kỳ chỉ liếc mắt một cái liền hiểu ra, trong lòng vì vậy âm áp. Mọi chuyện nàng vẫn nhớ tới mình, thì cũng không nên làm trái ý tốt của nàng. Mặc dù y phục trước mắt cũng không có thực dụng lại lãng phí, nhưng có lẽ trong tương sẽ có một ngày mặc nó...

Cởi bộ quần áo đã được giặt đến mức bạc màu, thay quần áo mới, Lục Tử Kỳ, ngọc thụ lâm phong thon dài cao lớn, lại có dáng vẻ khác với mặc những bộ quần áo kia. Cứ như là bản thân hẳn phải mặc quần áo đẹp, tay cầm quạt, lưu luyến nơi phồn hoa nhất, náo nhiệt nhất.

Nơi trần thế chỉ có vị công tử tao nhã...

Trái tim Tống Tiểu Hoa đập thành thạch, không hiểu sao lại cảm thấy trong câu nói đầy tràn đầy vị chua xót.

Nhoáng một cái, Lục Tử Kỳ đã mặc quần áo cũ vào: “Tạm thời cất đi, chờ sau này nếu có ngày lễ quan trọng thì sẽ mặc.”

“Uhm...” Tống Tiểu Hoa ngoan ngoãn nhận lấy.

Ngày lễ quan trọng, điều này có phải là biểu hiện rằng hẳn coi trọng đồ mình đưa sao?

Hai người lại tùy tiện tán gẫu mấy câu, Lục Tử Kỳ lại tiếp tục đến thư phòng để làm việc, Tống Tiểu Hoa cũng trở về nhà sau khi rửa mặt.

Đêm khuya trăng cao, tiếng mở cửa phòng nhẹ vang lên.

Lục Tử Kỳ đi ra ngoài, vươn vai, hoạt động cơ thể, hít một hơi lạnh, cảm giác mệt mỏi đã được xua tan một chút.

Quay đầu, lại thấy phòng ngủ Tống Tiểu Hoa vẫn còn ánh sáng. Đi tới cửa, gõ nhẹ mấy cái, không có ai trả lời. Tay đẩy mạnh cửa, cửa khẽ kêu lên, do dự một chút, cuối cùng đẩy cửa đi vào.

Bên trong phòng không lớn, dọn dẹp sạch sẽ gọn gàng, ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu, Tống Vô Khuyết đang ngủ khì khịt trong ổ nhỏ, còn có một bóng dáng đang dựa vào bàn để ngủ.

Có lẽ là ngủ như thế thì không thoải mái chút nào, Tống Tiểu Hoa lông mày mảnh nhíu chặt, dưới ánh đèn gò má phủ một tầng ánh sáng dịu dịu, hoàn toàn không có cảm giác hào hứng phấn khởi nhanh nhẹn như ban ngày.

Đêm thu lạnh lẽo, nàng khoác áo khoác, để chân trần, cứ như vậy ngủ thật say, thân thể chưa khỏi bệnh hoàn toàn, nếu lại nhiễm gió rét thì phải làm như thế nào cho phải? Nha đầu này, sao lại không biết tự chăm sóc mình như thế.

Lắc đầu thờ dài một cái, Lục Tử Kỳ cúi người cẩn thận ôm lấy nàng, như suy nghĩ thì nàng thật nhẹ.

Lông mày nhíu chặt hơn, vô ý thức co cơ thể lại, trong lòng ngực ấm áp của hắn tìm địa phương thoải mái cọ xát một hồi, nói lầm bầm câu: “Ba... Mẹ...” Lông mày giãn ra lại nhíu lại, cái miệng nhỏ nhắn chu lại, mang theo nức nở: “Con rất nhớ hai người...”

Lục Tử Kỳ cúi đầu nhìn người trong ngực, cảm giác trái tim mình mềm mại hơn.

Nàng gọi ai? Cảm giác ỷ lại sâu sắc, chắc chắn là người thân nhất? Tuổi còn nhỏ mà đã một mình rời quê hương, hắn trở thành người duy nhất mà nàng có thể dựa vào, người thân...

Hắn cởi áo khoác ra, đắp lên người nàng thì không cẩn thận đụng vào nàng.

Lạnh như băng.

Hầu như tất cả đều làm theo bản năng, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng trong bàn tay ấm áp của mình. Bàn tay gầy còm nhỏ bé giống như cơ thể nàng. Nhưng ngược lại thì ngón chân rất đầy đặn mượt mà, một khóa một khóa, giống như quả nho thạch anh.

Khi nàng cười, khóe môi nhếch lên tạo vài nếp nhăn, vừa suy nghĩ thì không cẩn thận tay khẽ run, làm nàng thấy ngứa, vốn là chân mày nhíu chặt thì đột nhiên giãn ra, lại còn nhếch miệng nở nụ cười.

Rụt chân, vặn vẹo cơ thể, làm cho Lục Tử Kỳ vô cùng khản trương, nhờ nàng tỉnh, hai người nhìn nhau, sẽ xấu hổ đến thế nào...

Cũng may, tình huống như thế không có xảy ra.

Nhìn nàng chỉ là ni non đôi câu mơ hồ không rõ rồi yên lặng ngủ, Lục Tử Kỳ lúc này mới im lặng thờ phào nhẹ nhõm.

Bàn tay hắn cầm chân của nàng nhẹ nhàng bỏ vào chăn. Lúc hắn ngồi dậy chuẩn bị đi ra, nhìn về phía chiếc bàn mới thấy đồ vật lúc nãy bị nàng chặn. Hóa ra là một quyển sách, bên cạnh còn có một xấp giấy gấp.

Ý định vừa có thì lập tức đưa tay ra lấy một quyển du ký, mở ra một cái toa thuốc.

Chữ viết trên đó, một tinh tế, một tùy tính, nhưng tỉ mỉ xem, thì cách sử dụng ngòi bút lại rất giống nhau, nếu không có gì kỳ lạ, thì do một người viết.

Nhìn Tống Tiểu Hoa đang mộng đẹp ngủ say, Lục Tử Kỳ khẽ nhướn lông mày lên, suy nghĩ một chút, dùng lấy tốc độ cực nhanh xem đại khái một lượt nội dung trong sách, rồi để lại chỗ cũ, cất xấp giấy vào trong ngực.

Thôi tắt đèn dầu, khép cửa đi ra ngoài.